

Arrest

nr. 275 175 van 11 juli 2022
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat B. SOENEN
Vaderlandstraat 32
9000 GENT

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Albanese nationaliteit te zijn, op 23 maart 2022 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 7 februari 2022 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 25 mei 2022, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 30 juni 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. WIJNANTS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. VALCKE, die loco advocaat B. SOENEN verschijnt voor de verzoekende partij en van attaché A. BORTOLAZZI, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 18.12.2020 werd ingediend door :

F., R. [...] nationaliteit Albanië geboren te Shqiptare op (...)1992 [...] in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van

de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Redenen:

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Uit het administratief dossier van betrokkene blijkt dat hij op 15.09.2017 werd tegengehouden aan de grens, afkomstig uit Albanië, en door onze diensten werd teruggedreven naar Albanië op 18.09.2017.

Wat de vermeende schending van art 3 van het EVRM betreft dient opgemerkt te worden dat de bescherming verleend via art. 3 van het EVRM slechts in buitengewone gevallen toepassing zal vinden. Hiervoor dient verzoeker zijn beweringen te staven met een begin van bewijs terwijl in casu het enkel bij een bewering blijft en dit niet kan volstaan om een inbreuk uit te maken op het vernoemde artikel 3. De algemene bewering wordt niet toegepast op de eigen situatie. De loutere vermelding van het artikel 3 EVRM volstaat dus niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden.

Betrokkene beroept zich op het feit dat hij geen banden meer heeft met Albanië en er geen familie meer heeft. Betrokkene toont dit echter niet aan. Het lijkt bovendien erg onwaarschijnlijk dat betrokkene geen familie, vrienden of kennissen meer zou hebben in het land van herkomst waar hij voor korte tijd zou kunnen verblijven in afwachting van een beslissing in het kader van zijn aanvraag tot machtiging tot verblijf. Betrokkene verbleef immers ruim 24 jaar in Albanië, waar hij geboren en getogen is. Zijn verblijf in België, zijn integratie en opgebouwde banden kunnen bijgevolg geenszins vergeleken worden met zijn relaties in het land van herkomst. Temeer daar het feit dat een vreemdeling langdurig in het buitenland verblijft niet impliceert dat dient te worden aangenomen dat de bestaande familiebanden of vriendschapsbanden die gedurende een jarenlang verblijf in het land van herkomst werden opgebouwd, zijn teniet gegaan zijn (RW arrest 221362 van 05.06.2020). Het staat betrokkene vrij om voor zijn terugkeer een beroep te doen op de Internationale Organisatie voor Migratie (IOM) om zo de nodige steun te verkrijgen voor een terugreis. Ook beschikt de IOM over een Reïntegratiefonds dat als doel heeft een duurzame terugkeer naar en reïntegratie in het land van herkomst te vergemakkelijken. Dit fonds is ontworpen om mensen bij te staan in het vinden van inkomensgenererende activiteiten. Reïntegratiebijstand kan het volgende bevatten: beroepsopleidingen, opstarten van kleine zakenprojecten, kosten om een cursus of opleiding te volgen, kosten om informatie over beschikbare jobs te verkrijgen, bijvoorbeeld door middel van tewerkstellingsbureaus, accommodatie/huur, extra bagage. Hierdoor kan de bewering dat betrokkene geen banden meer heeft met Albanië niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid.

Het feit dat een zus van betrokkene de Belgische nationaliteit heeft verworven, evenals zijn neef en dat een andere zus legaal in België verblijft, kan niet weerhouden worden als buitengewone omstandigheid. Het hebben van familieleden in België ontslaat betrokkene geenszins van de verplichting om zijn aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland. Evenmin kan dit element worden aangewend als zijnde een belemmering om terug te keren naar het land van herkomst om daar een aanvraag in te dienen. Bovendien bewijst betrokkene de familieband niet. Een verklaring van een derde en/of het louter voorleggen van een identiteits- of verblijfskaart van de personen waarop betrokkene zich beroept, heeft onvoldoende bewijskracht om te kunnen spreken van verwantschap. Bovendien dient er gesteld te worden dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. De verplichting om terug te keren naar het land van herkomst betekent geen breuk van de familiale relaties maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt.

Betrokkene beroept zich op artikel 8 EVRM waarbij hij verwijst naar het feit dat hij een hechte band met België heeft omwille van het feit dat verschillende familieleden over legaal verblijf of de Belgische nationaliteit beschikken. Het klopt dat er een afweging dient gemaakt te worden tussen iemands privé- en gezinsleven en de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst. De verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst impliceert enkel een eventuele tijdelijke scheiding, wat geen ernstig of moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Verder stellen we vast dat betrokkene niet aantoonde dat er sprake is van dergelijke nauwe banden dat zij onder de bescherming van artikel 8 EVRM zouden vallen. In beginsel heeft de bescherming die artikel 8 van het EVRM biedt hoofdzakelijk betrekking op het kerngezin (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 94). Banden met andere gezinsleden dan die van het kerngezin of familieleden worden slechts gelijkgesteld met een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM indien het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan de

gewoonlijke affectieve banden, wordt aangetoond. Betrokkene beroept zich op de aanwezigheid van zijn twee zussen evenals hun gezin en de aanwezigheid van zijn neef, dhr. E.A.. Echter, we stellen vast dat betrokkene niet samenwoont met één van deze familieleden waardoor er dus geen sprake is van een gezinseenheid. De band tussen meerderjarige broers en zussen valt bovendien niet noodzakelijk onder de bescherming van art. 8 van het EVRM: "Er dient op te worden gewezen dat waar de gezinsband tussen partners, alsook tussen ouders en minderjarige kinderen wordt verondersteld, het anders ligt in de relatie tussen ouders en meerderjarige kinderen. In het arrest Mokrani t. Frankrijk (15 juli 2003) stelt het EHRM dat betrekking tussen ouders en meerderjarige kinderen "ne bénéficient pas nécessairement de la protection de l'article 8 de la Convention sans que soit démontrée l'existence d'éléments supplémentaires de dépendance, autres que les liens affectifs normaux." (vrije vertaling: niet noodzakelijk de bescherming van artikel 8 van het EVRM van het Verdrag genieten zonder dat het bestaan is aangetoond van bijkomende elementen van afhankelijkheid die anders zijn dan de gewone affectieve banden). Hetzelfde geldt ten aanzien van broers, zussen, schoonbroers en schoonzussen." (Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, arrest. Nr. 128132 van 19.08.2014). In casu blijft het bij de loutere bewering dat zijn zussen instaan voor voedsel, voor de was en voor de betaling van sommige facturen. Dit is echter een loutere bewering die niet gestaafd wordt door enig begin van bewijs. Integendeel uit de voorgelegde stukken blijkt dat betrokkene zijn eigen woonst huurt en betaalt evenals de nutsfacturen betreffende elektriciteit en water. Betrokkene legt de loonfiches van zijn schoonbroer voor, maar dit toont enkel aan dat zijn schoonbroer een inkomen geniet uit arbeid. Het toont op geen enkele wijze aan dat er sprake is van bijkomende elementen van afhankelijkheid. Deze voorwaarde dient op actieve wijze aangetoond te worden en valt niet impliciet af te leiden uit het feit dat zijn schoonbroer hier een inkomen geniet. Ook de voorgelegde bijlage 3bis van zijn neef dhr. EA. toont niet aan dat er sprake is van bijkomende elementen van afhankelijkheid, het is enkel een verbintenis tot tenlasteneming. Volledigheidshalve merken we op dat zijn zus, mevr. S.S. sinds 2017 in België verblijft maar voorheen in Griekenland verbleef, dat zijn zus, mevr. T.F., sinds 2008 in België verblijft en dat zijn neef, dhr. E.A. reeds sinds 2003 in België verblijft. Betrokkene zelf, verklaarde pas sinds 2016 in België verblijven. Betrokkene blijkt aldus perfect in staat gedurende langere tijd gescheiden te leven van deze familieleden. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen wijst er verder op dat de rechtspraak van het EHRM wat betreft een privéleven opgebouwd tijdens een precair verblijf zeer strikt is (RW. arrest 229048 van 20.11.2019). Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens oordeelt bovendien dat 'de relaties tussen volwassenen niet noodzakelijkerwijs van de bescherming van artikel 8 zullen genieten zonder dat het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid wordt aangetoond, naast de gewone affectieve banden' (EHRM 13 februari 2001, Ezzouhdi/Frankrijk, § 34; EHRM 10 juli 2003, Benhebba/Frankrijk, § 36). We stellen vast dat betrokkene ter staving van zijn sociale banden een dertigtal getuigenverklaringen. Uit de voorgelegde verklaringen blijkt echter niet dat er sprake is van hechte, interpersoonlijke banden waarvan de tijdelijke verbreking een moeilijk te herstellen nadeel zou opleveren. Evenmin blijkt uit de voorgelegde verklaringen dat er sprake is van bijkomende elementen van afhankelijkheid. Bovendien is de normale binding die ontstaat met België gedurende een precair verblijf alhier, op zich niet voldoende om een schending van het privéleven aan te nemen. Verzoeker toont niet aan dat hij bepaalde sociale bindingen heeft opgebouwd met de Belgische gemeenschap waarin hij verblijft die dermate intens zijn dat zij deel uitmaken van zijn sociale identiteit zodat deze onder een beschermenswaardig privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM vallen (cf. EHRM 23 juni 2008, Maslov t Oostenrijk, §63). Verzoeker toont m.a.w. niet aan dat de banden die hij met België is aangegaan de gebruikelijke banden overstijgen en dat hij voor het uitoefenen van zijn privéleven zodanig is gebonden aan België dat zelfs een tijdelijke terugkeer naar Albanië uitgesloten is (RW arrest 232520 van 13 februari 2020). Een schending van artikel 8 EVRM blijkt dan ook niet. Wij merken tevens nog op dat de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post niet noodzakelijk leidt tot een definitieve verwijdering. Zij heeft enkel tot gevolg dat betrokkene tijdelijk het land dient te verlaten met de mogelijkheid terug te keren op het ogenblik dat hij voldoet aan de in de vreemdelingenwet bepaalde vereisten. De tijdelijke scheiding met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de wettelijke bepalingen, verstoort het gezins- en privéleven van betrokkene niet in die mate dat er sprake zou zijn van een schending van artikel 8 EVRM (EHRM 19 februari. Gul/Zwitserland, 22 EHRM 228; EHRM 26 juni 2014, nr. 71398/12, M.E.v.Zweden, par.100). Volledigheidshalve merken wij nog op dat in zijn arrest d.d. 27.05.2009 de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het volgende stelt: "De Raad wijst er verder op dat artikel 8 van het EVRM niet als een vrijgeleide kan beschouwd worden dat betrokkene zou toelaten de bepalingen van de vreemdelingenwet naast zich neer te leggen." Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan beschouwd worden als een schending van artikel 8 van het EVRM (RvS 22 februari 1993, nr. 42.039; RvS 20 juli 1994, nr. 48.658; RvS 13 december 2005, nr. 152.639).

Betrokkene verklaart dat er geen Belgische ambassade is in Albanië en dat hij een verblijfsaanvraag dient in te dienen in Bulgarije maar dat hij daar niet de nodige financiële middelen toe zou hebben en dat de coronarestricties de internationale mobiliteit bemoeilijken. Betrokkene toont dit echter niet aan. Zo maakt hij niet aannemelijk dat hij niet kan rekenen op enige financiële ondersteuning van zijn Belgische of legaal verblijvende familieleden. Bovendien zijn er regelmatig Albanese onderdanen die een aanvraag indienen via de Belgische diplomatieke of consulaire post in Bulgarije. Ook zij worden geconfronteerd met hetzelfde, hoger genoemd, probleem als betrokkene. Dit probleem kan dan ook niet aanzien worden als buitengewone omstandigheid, terwijl dit niet zo is voor andere Albanese burgers. Wat de coronarestricties betreft, merken we op dat betrokkene niet aantoont dat de reisbeperkingen van die aard zijn dat hij zich niet van Albanië naar Bulgarije zou kunnen begeven. Volledigheidshalve merken we op dat uit informatie van de FOD Buitenlandse zaken blijkt dat reizen naar Bulgarije perfect mogelijk is mits het voorleggen van een geldig COVID-certificaat en een negatief PCR resultaat indien men afkomstig is uit een rode zone en mits het voorleggen van een geldig COVID-certificaat indien afkomstig uit een anders gekleurde zone. Reizen naar Bulgarije is aldus perfect mogelijk. Betrokkene toont niet aan dat tijdens zijn reis de hygiëne maatregelen niet kunnen worden gerespecteerd, noch dat hij de hygiënemaatregelen niet zou kunnen toepassen in zijn land van herkomst en in Bulgarije. Dit element kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid.

Betrokkene beroept zich op artikel 23 van de universele verklaring van de rechten van de mens, op artikel 6 van het Internationale Verdrag inzake economische, sociale en culturele rechten (met name het recht op arbeid) en op artikel 1 van het Europees Sociaal Handvest (recht op arbeid). Echter, we stellen vast dat betrokkene dit punt niet verder verduidelijkt of concretiseert. Betrokkene toont niet op welke wijze de ingeroepen artikels geschonden zouden worden door een tijdelijke terugkeer naar Albanië. Indien betrokkene een verblijfsvergunning wenst te verkrijgen omdat hij alhier wenst te werken, dient hij hiertoe de nodige vergunningen via de geijkte weg aan te vragen. We merken bovendien nog op dat huidige beslissing hem de mogelijkheid om te werken in België niet ontzegt. Evenmin verhindert huidige beslissing betrokkene om elders werk te aanvaarden of economisch actief te zijn. Betrokkene kan zich dan ook niet dienstig op de aangehaalde bepalingen beroepen. Dit element kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid.

De verzoeker voert tevens de schending aan van de artikelen 4, 7, 15, 24 en 33 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie. Het Handvest, zoals gesteld in artikel 51, is evenwel enkel van toepassing in zoverre Unierecht ten uitvoer wordt gelegd, wat het geval is wanneer een nationale regeling binnen het toepassingsgebied van het Unierecht valt (HvJ 26 februari 2013, C-617/10, Akerberg, § 21). zodat er een aanknopingspunt met het Unierecht dient te zijn, terwijl huidige beslissing, die genomen werd in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, dat geen omzetting vormt of toepassing is van Unierecht, noch anderszins aanknoopt bij het Unierecht (zie infra), niet valt binnen de werkingssfeer van het Unierecht (cf. HvJ 26 februari 2013, C-617/10, Akerberg, §§ 22-23). Bijgevolg is het Handvest in deze niet van toepassing. (RW, arrest nr 246626 van 22 december 2020)

Betrokkene beroept zich op het hoger belang van het kind maar laat na dit verder te verduidelijken. Uit het administratief dossier blijkt niet dat betrokkene kinderen heeft. Wat zijn neefjes en nichtjes betreft, betrokkene woont hier niet mee samen en legt geen stuk voor waaruit blijkt dat hij hechte banden met hen heeft opgebouwd.

Hij legt enkel hun identiteitskaarten voor. Betrokkene verduidelijkt aldus niet op welke wijze het hoger belang van het kind geschaad zou worden door een tijdelijke terugkeer naar het land van herkomst.

Betrokkene beroept zich op het vertrouwensbeginsel dat zou inhouden dat het bestuur de bij een rechtsonderhorige gewekte verwachtingen zo mogelijk dient te honoreren. Betrokkene wijst in dit kader de instructies van 19 juli 2009 die weliswaar vernietigd zouden zijn maar zouden blijven gelden voor iedereen die eraan voldoet en dat er rekening gehouden dient te worden met de achterliggende filosofie van deze instructies.

Dat de toenmalige staatssecretaris gesteld heeft de criteria van de vernietigde instructie te zullen blijven toepassen, vermag aan het arrest RvS van 09.12.2009 geen afbreuk doen, daar onze diensten de wet en de rechterlijke beslissingen dienen te laten primeren op eventuele beleidsrichtlijnen van een (voormalige) staatssecretaris. In een later arrest heeft de Raad van State trouwens uitdrukkelijk bevestigd dat de instructie van 19 juli 2009 "integraal is vernietigd" en dat de discretionaire bevoegdheid waarover de (gemachtigde van de) bevoegde staatssecretaris krachtens artikel 9bis van de vreemdelingenwet beschikt geen reden vormt "om zich alsnog op de criteria van de vernietigde instructie van 19 juli 2009 te steunen" (RvS 10 oktober 2012, nr. 220.932). Het vertrouwensbeginsel impliceert niet dat het vertrouwen dat zou zijn gewekt door een jarenlange administratieve praktijk, zou moeten leiden tot het handhaven van een onwettige situatie. Van een bestuur kan immers niet worden verwacht dat het zijn recht om de uit kracht van de wet toekomstige bevoegdheden te gebruiken, heeft verwerkt door gedurende een jarenlange praktijk niet de hand aan de wet te houden (cf. RvS 4 maart 2002, nr. 104.270). Het is de gemachtigde van de minister niet toegestaan om in strijd met de door de wetgever voorziene voorwaarden te handelen.

en de loutere verwijzing naar een beginsel van behoorlijk bestuur laat niet toe af te wijken van een door de wetgever voorziene norm (cf. Cass.12 december 2005, AR C040157F) (RVV, arrest nr 229048 van 20.11.2019). Dit element kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid.

Wat betreft de verwijzing naar de wet van 22.12.1999; dit was een enige en unieke operatie, de criteria voor machtiging tot verblijf vermeld in deze wet zijn dan ook niet van toepassing op de aanvraag tot machtiging tot verblijf op grond van art. 9 van de wet van 1980.

Betrokkene wenst zich tevens te beroepen op de coronacrisis waarbij reizen over de grenzen heen niet aangeraden zou worden. Vooralsnog moet de corona-pandemie echter worden beschouwd als een probleem van tijdelijke aard waarvan kan worden verondersteld dat deze ooit voorbijgaat. Verzoeker maakt ook niet aannemelijk dat de reisbeperkingen van die aard zijn dat hij onmogelijk zou kunnen terugkeren naar het land van herkomst (RVV, arrest nr 246450 van 18 december 2020). Zo toont hij bijvoorbeeld niet aan dat er geen vluchten zijn of dat zijn reis als een niet-essentiële verplaatsing zou worden beschouwd, te meer gelet op de verplichting om uitvoering te geven aan een bevel om het grondgebied te verlaten (RVV, arrest nr 245338 van 1 december 2020). Volledigheidshalve merken we op dat uit de informatie van de FOD Buitenlandse Zaken blijkt dat reizen naar Albanië mogelijk is, mits het voorleggen van een bewijs van vaccinatie of van genezing of een negatieve test. We benadrukken bovendien dat de terugkeer van betrokkene naar het land waarvan hij de nationaliteit heeft, een andere situatie uitmaakt dan het uitvoeren van toeristische reizen of andere niet-essentiële reizen van personen naar een ander land dan het land waar zij gewoonlijk en rechtmatig verblijven (RVV, arrest nr 251314 van 22.03.2021). Betrokkene toont niet aan dat hij als Albanese onderdaan vruchteloze pogingen heeft ondernomen om naar Albanië terug te keren om volgens de gewone procedure zijn aanvraag in te dienen. Evenmin toont betrokkene aan dat hij tijdens zijn reis en verblijf niet de nodige hygiënemaatregelen kan respecteren, zodat hij veilig kan reizen naar en verblijven in het land van herkomst. De verzoekende partij maakt niet aannemelijk dat de coronacrisis in zijn geval een buitengewone omstandigheid uitmaakt die rechtvaardigt dat de verblijfsaanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet in België ingediend moet worden (RVV arrest 241788 van 30 september 2020).

Betrokkene beroept zich nadrukkelijk op zijn elementen van lang verblijf en integratie als buitengewone omstandigheid. Echter, deze elementen kunnen niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid aangezien zij behoren tot de gegrondheid, wat in overeenstemming is met de vaste rechtspraak van de Raad van State. Onder meer in arrest nr. 198.769 van 9 december 2009 oordeelde de Raad van State immers dat "omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielpprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, de gegrondheid van de aanvraag betreffen en derhalve niet kunnen verantwoorden waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend." (zie ook RvS 4 december 2014, nr. 10.943 (c)). De Raad wijst er in dit verband op dat slechts in zeer uitzonderlijke gevallen integratie als buitengewone omstandigheid kan worden aanvaard, namelijk wanneer het gaat om activiteiten van algemeen belang waarbij de verplichting om de aanvraag in het herkomstland in te dienen aanleiding zou hebben gegeven tot het verbreken van engagementen die reeds waren aangegaan ten aanzien van publieke overheden of andere partners van de culturele en verenigingswereld. De verzoekende partij maakt niet aannemelijk dat hij door een terugkeer naar het land van herkomst engagementen van algemeen belang zou verbreken. Het feit dat een vreemdeling een aanvraag om machtiging tot verblijf moet indienen via de Belgische diplomatieke of consulaire post impliceert ook geenszins dat zijn banden met België teloorgaan of dat gegevens die wijzen op een integratie plotseling niet langer zouden bestaan (RVV, arrest 229745 van 3 december 2019). Het louter langdurig verblijf in een land toont bovendien niet aan waarom het voor betrokkene zeer moeilijk of zelfs onmogelijk zou zijn om de aanvraag in te dienen in het buitenland. Betrokkene verklaart dat hij sinds 2016 ononderbroken in België zou verblijven (hoewel hij door onze diensten werd teruggedreven naar Albanië op 18.09.2017), echter zonder dat hij geprobeerd heeft een machtiging tot verblijf van lange duur te bekomen op een andere wijze dan door middel van huidige aanvraag en dit meer dan vier jaar na zijn vermeende binnenkomst. Betrokkene diende zich te schikken naar de Belgische wetgeving en heeft nagelaten zijn verblijf kenbaar te maken aan de bevoegde autoriteiten. Dit element kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid. Dit element kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid aangezien betrokkene aldus zelf verantwoordelijk is voor de situatie van langdurig verblijf (RW, arrest nr 248733 van 05 februari 2021).

De elementen van lang verblijf en integratie (met name het feit dat betrokkene sinds 2016 in België zou verblijven, dat er sprake zou zijn van een sterke integratie, dat hij een uitgebreid sociaal netwerk opgebouwd zou hebben, dat hij een harde werker zou zijn, dat hij niet de intentie zou hebben om misbruik te maken van de Belgische staat, dat hij zou willen werken in dit land, dat hij steeds zijn naasten zou helpen, dat hij steeds zijn facturen zou betalen, dat hij op intensieve wijze de landstalen geleerd zou hebben, dat hij door zijn gezinsleven de Belgische cultuur zou leren, dat hij een leven uitgebouwd zou hebben naar Belgische normen en waarden, dat er sprake zou zijn van een duurzame lokale verankering, dat hij ingeburgerd zou zijn, dat hij Nederlands zou spreken, dat hij hiertoe de nodige taallessen gevolgd

zou hebben, dat hij zes deelcertificaten en één certificaat Nederlandse taallessen voorlegt. dat hij steeds zijn uiterste best gedaan zou hebben en nog steeds zou doen om de Nederlandse taal te leren, dat hij zijn cursussen met vrucht beëindigd zou hebben, dat hij de Nederlandse taal goed onder de knie zou hebben, dat een goed gesprek mogelijk zou zijn, dat hij werkwillig zou zijn, dat hij enthousiast zou zijn om te werken, dat hij er naar zou verlangen om hier een zelfstandig leven op te bouwen, dat hij en respectvolle en harde werken zou zijn, dat hij gemakkelijk in de omgang zou zijn en zeer behulpzaam, dat hij steeds de handen uit de mouwen zou steken waar nodig, dat hij een werkbelofte voorlegt, dat hij niet ten laste van de maatschappij zou vallen, dat hij een ruime vrienden-en kennissenkring zou hebben, dat hij een goede indruk zou maken en een aanwinst voor de maatschappij zou zijn, dat hij een medisch geschiktheidsattest voorlegt evenals 28 getuigenverklaringen, verschillende nutsfacturen, verschillende bewijzen van betaling huishuur, een verklaring van niet steunverlening door het OCMW. een verklaring dat hij geen lid is van het ziekenfonds, een verklaring dat hij geen uitkeringen ontvangt als werkloze, een verzamelgetuigenschrift medische hulp en een patiëntenfactuur) kunnen niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden, aangezien deze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden (RvS 9 december 2009, nr. 198.769)."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Het enig middel luidt als volgt:

- " - Schending van het artikel 9bis Vreemdelingenwet ;*
- Schending van het artikel 62 Vreemdelingenwet - materiële en formele motiveringsverplichting ;*
- Schending van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen ;*
- Schending van het vertrouwensbeginsel ;*
- Schending van het redelijkheidsbeginsel ;*
- Schending van het zorgvuldigheidsbeginsel ;*
- Schending van het artikel 8 EVRM ;*

4.1.1

Dat aan iedere administratieve rechtshandeling draagkrachtige motieven ten grondslag moeten liggen. Er kan waargenomen worden dat de Dienst Vreemdelingenzaken de verblijfsaanvraag van de verzoekende partij als onontvankelijk afwijst omdat er geen buitengewone omstandigheden zouden zijn om de aanvraag via de gemeente in België in te dienen.

De verzoekende partij heeft in zijn aanvraag gewezen op zijn langdurig ononderbroken verblijf, de situatie in het land van herkomst, de schoolgang en de toepassing van belangrijke verdragsbepalingen. Overeenkomstig het artikel 62 van de Vreemdelingenwet moeten alle administratieve beslissingen met redenen omkleed worden.

De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 bepalen dat de bestuurshandelingen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd en dat de opgelegde motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat de motivering afdoende moet zijn.

4.1.2.

De verzoekende partij heeft een aanvraag tot machtiging tot verblijf ingediend op grond van het artikel 9bis van de Vreemdelingenwet omwille van de buitengewone omstandigheden waarin hij verkeert.

Het artikel 9bis van de Vreemdelingenwet bepaalt:

*"§ 1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden af gegeven.
(...)"*

De gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie is, blijkens de eerste alinea houdende de redenen van haar beslissing, van oordeel dat de aangehaalde elementen geen buitengewone

omstandigheid vormen waarom de betrokkene de aanvraag tot machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

4.1.3.

De buitengewone omstandigheden zijn niet gedefinieerd.

Dit impliceert een grote discretionaire bevoegdheid waarbinnen de verwerende partij een oordeel kan vellen over het al dan niet aanwezig zijn van de buitengewone omstandigheden.

Toch is er reeds uitvoerige rechtspraak waarop verzoekende partij zich conform het vertrouwensbeginsel kan op beroepen om het begrip buitengewone omstandigheden in te vullen.

De verwerende partij dient ook dan redelijk te zijn bij het beoordelen van de buitengewone omstandigheden.

a)

De Raad van State omschrijft buitengewone omstandigheden als deze die het onmogelijk of bijzonder moeilijk maken voor de vreemdeling om terug te keren naar het land van herkomst en eveneens onderstreept dat dit begrip niet mag verward worden met dat van de 'overmacht' (met name C.E., arrest nr. 88.076 van 20 juni 2000).

"Considérant que des circonstances exceptionnelles au sens de l'article 9, alinéa 3, de la loi du 15 décembre 1980 précitée ne sont pas des circonstances de force majeure; qu'il suffit que l'intéressé démontre qu'il lui est impossible ou particulièrement difficile de retourner dans son pays d'origine ou dans un pays où il est autorisé au séjour; que le caractère exceptionnel des circonstances alléguées par l'étranger doit être examiné par l'autorité dans chaque cas d'espèce."

(Zie het arrest gewezen door de Raad van State met nr. 99.769, dd. 10 oktober 2001).

b)

Bovendien dienen de buitengewone omstandigheden niet 'onvoorzienbaar' te zijn.

De buitengewone omstandigheden mogen zelfs deels het gevolg zijn van het gedrag van de vreemdeling zelf, op voorwaarde dat deze zich gedraagt als een normaal zorgvuldig persoon die geen misbruik maakt door opzettelijk een situatie te creëren waardoor een repatriëring bemoeilijkt wordt.

c)

De verzoekende partij heeft in zijn aanvraag gewezen op zijn langdurig ononderbroken verblijf, de situatie in het land van herkomst, zijn minderjarigheid, de schoolgang en de toepassing van belangrijke verdragsbepalingen.

Dat deze elementen de onmogelijkheid of minstens de bijzondere moeilijkheid om terug te keren naar het land van herkomst aantonen, zodat er wel degelijk sprake is van buitengewone omstandigheden.

De Dienst Vreemdelingenzaken is de mening toegedaan dat er geen buitengewone omstandigheden aanwezig zijn, ondanks de vele ingeroepen elementen van integratie en ondanks het gegeven dat verzoeker hier familie heeft die de Belgisch nationaliteit bezit.

4.1.4.

Met betrekking tot de aanvulling 9bis dd. 19.11.2021

Vooreerst dient er te worden opgemerkt dat verweerster geen rekening heeft gehouden met de aanvulling die werd overgemaakt in het kader van de 9bis procedure.

Zo werd er op 19.11.2021 een aanvulling aangetekend verstuurd naar verweerster met de mededeling dat verzoeker verhuisd is en momenteel verblijft op het adres [...].

Eveneens werden facturen van water, gas en elektriciteit doorgegeven om zijn verblijf van zijn nieuwe adres en zijn integratie aldaar aan te tonen. Verweerster heeft in de beslissing hierover niets vermeld, hoewel zij hiervan op de hoogte moest zijn.

De bestreden beslissing vermeldt nog het oude verblijfadres: [...].

Dat verweerster thans niet met alle (recente) gegevens rekening heeft gehouden bij het nemen van de bestreden beslissing.

Het onderzoek werd dus niet gevoerd met de nodige zorgvuldigheid en dient te worden vernietigd.

4.1.5.

De bestreden beslissing stelt dat de verzoekende partij er zich toe beperkt tot het benadrukken dat hij tijdens zijn' verblijf volledig is geïntegreerd en duurzaam lokaal is verankerd, zonder evenwel te verduidelijken waaruit een en ander dan precies moet blijken én te concretiseren op welke wijze zijn integratie hem dan precies verhindert om terug te keren naar het herkomstland voor het indienen van de aanvraag.

Verzoekende partij kan hier onmogelijk mee akkoord gaan.

In het verzoekschrift overeenkomstig het artikel 9 bis van de Vreemdelingenwet dd. 14.08.2020 werd er weldegelijk uiteengezet waarom zijn vergevorderde integratie in België verhindert om terug te keren naar Albanië.

Zo maakt de verzoekende partij al jaren deel van de Belgische samenleving, waarbij hij hier zijn Identiteit verder heeft opgebouwd. Hij was hier werkzaam, kent de Nederlandse taal, heeft familie die over de Belgische nationaliteit beschikken, heeft een groot netwerk van vrienden en familie en ist en is ondertussen een respectvolle geëngageerde man zoals uit de aanbevelingsbrieven blijkt die zijn gevoegd bij het initiële verzoekschrift.

Verzoeker heeft een sterkere band met België dan met Albanië.

In Albanië heeft hij geen familie meer waar hij terecht kan. Zijn familieleden wonen hier in België. Hij heeft zijn identiteit in België gevormd en is volledig geïntegreerd.

Het is eveneens vanzelfsprekend dat het uiterst moeilijk is om familie (zussen en neef), zijn vrienden, burens en zijn netwerk in België achter te laten om zijn aanvraag in te dienen via Bulgarije, dit louter om aan een formele verplichting te voldoen.

De verschillende elementen die de situatie van de verzoekende partij kenmerken werden elk op zich en los van elkaar beoordeeld, maar uit de motivering blijkt geenszins dat de verwerende partij rekening heeft gehouden met het feit dat ze in hun samenhang wel degelijk omstandigheden kunnen zijn die het bijzonder moeilijk maken om naar het land van herkomst terug te keren om louter aldaar een formaliteit te vervullen.

Het geheel van ingeroepen elementen maakt het voor verzoekende partij zo goed als onmogelijk om naar Albanië te gaan, zijnde :

- *Het langdurig ononderbroken verblijf ;*
- *Het privé en gezinsleven op grond van artikel 8 EVRM De familieleden die verblijf hebben ;*
- *Dus zus die de Belgische nationaliteit bezit ;*
- *De scholing in België ;*
- *Zijn kennis van de Nederlandse taal Het hoger belang van het kind ;*
- *De sterke integratie ;*
- *De werkbereidheid ;*
- *De bevoegde diplomatieke post in Bulgarije ;*

De verwerende partij heeft nergens in de bestreden beslissing gesteld waarom de samenloop van omstandigheden ingeroepen door de verzoekende partij geen buitengewone omstandigheden zouden uitmaken. Het geheel van de elementen samen is niet beoordeeld geweest.

De verzoekende partij merkt verder op dat zelfs bij de beoordeling van de aparte elementen, diverse rechtsregels en algemene principes geschonden werden. De verzoekende partij wenst deze hieronder te overlopen.

- 4.1.5.1.

Met betrekking tot het langdurig verblijf in België en integratie

a)

De bestreden beslissing stelt dat de verzoekende partij zich heeft geïntegreerd in illegaal verblijf en dat dit geen buitengewone omstandigheid zou uitmaken

De verzoekende partij merkt op dat deze redenering te kort door de bocht is. Hoewel het inderdaad zo is, dat een langdurig verblijf ipso facto geen recht geeft op verblijf, gaat de verwerende partij voorbij aan het feit dat de verzoekende partij in die lange periode zich heeft geïntegreerd.

De verzoekende partij verwijst verder naar het in de aanvraag aangehaalde arrest van uw Raad met nummer 122 728 van 18 april 2014 in de zaak RvV 144099/11:

"Verzoekster betoogt dat de gemachtigde in de bestreden beslissing niet meer doet dan een opsomming geven en niet op afdoende wijze motiveert waarom in concreto in het voorliggende geval de elementen van integratie niet als buitengewone omstandigheden kunnen worden beschouwd.

Uit lezing van de motieven van de beslissing stelt de Raad vast dat inderdaad blijkt dat de gemachtigde zonder meer oordeelt dat deze elementen niet verantwoord zijn dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend. De gemachtigde laat na te motiveren waarom deze elementen niet verantwoord zijn dat de aanvraag in België wordt ingediend. Dergelijke motivering kan bezwaarlijk als afdoend beschouwd worden. Een schending van de formele motiveringsplicht wordt vastgesteld

Ten overvloede meent de Raad dat deze vaststelling des te meer klemmt daar verzoekster terecht opmerkt dat deze Integratie is ontstaan tijdens een langdurige periode van legaal verblijf. De Raad stelt immers vast dat verzoekster sinds 7 oktober 2010 over een tijdelijk verblijf beschikte in het kader van een ontvankelijk verklaarde aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet en dat de gemachtigde deze aanvraag pas op 9 oktober 2013 ongegrond verklaarde."

Hoewel dit arrest niet in het dossier van verzoekende partij is uitgesproken, toch opgemerkt wordt dat integratie wel degelijk een element kan vormen van buitengewone omstandigheid.

b)

Verzoeker spreekt vloeiend Nederlands en heeft hiervan ook de bewijzen voorgelegd.

- Deelcertificaat van de module NT2 - Waystage mondeling, Nederlands tweede taal - richtgraad 1, aan het GO! CVO Altus Manitoba laan 48, 8200 Sint-Michiels, dd. 08/01/2019 ;
 - Deelcertificaat van de module NT2 - Waystage schriftelijk, Nederlands tweede taal - richtgraad 1, aan het GO! CVO Altus Manitobalaan 48,8200 Sint-Michiels, dd. 10/01/2019 ;
 - Certificaat van de opleiding Nederlands tweede taal richtgraad 1, aan het GO! CVO Altus, Manditobalaan 48, 8200 Sint-Michiels, dd. 10/01/2019 ;
 - Deelcertificaat van de module NT2 -Treshold 1 mondeling persoonlijk, Nederlands tweede taal - richtgraad 2, aan het GO! CVO Altus Manitobalaan 48, 8200 Sint-Michiels, dd. 21/05/2019 ;
 - Deelcertificaat van de module NT2 - Treshold 1 schriftelijk persoonlijk, Nederlands tweede taal - richtgraad 2, aan het GO! CVO Altus Manitobalaan 48, 8200 Sint-Michiels, dd. 23/05/2019 ;
 - Deelcertificaat van de module NT2 - Treshold 2 mondeling publiek, Nederlands tweede taal - richtgraad 2, aan het GO! CVO Altus Manitobalaan 48,8200 Sint-Michiels, dd. 14/01/2020 ;
 - Deelcertificaat van de module NT2 - Treshold 2 schriftelijk publiek, Nederlands tweede taal - richtgraad 2, aan het GO! CVO Altus Manitobalaan 48,8200 Sint-Michiels, dd. 16/01/2020.
- De verzoekende partij spreekt ook niet alleen Nederlands, maar hij heeft zich onze identiteit en mentaliteit eigen gemaakt.*

c)

Verzoeker is steeds werkbereid wat afdoende werd aangetoond in de aanbevelingsbrieven die werden toegevoegd aan de aanvraag 9bis Vw.

Zo kan hij tewerkgesteld worden in de [...] in Knokke-Heist. - Zie stuk 17 initieel verzoekschrift 9bis.

De zaakvoerder K.C.en J.H. schreven onder meer het volgende in hun aanbevelingsbrief:

"Ik zeg hem al jaren, dat indien hij papieren bemachtigd, hij zeker en vast welkom is bij ons in de beachbar om te komen werken. Want hij is een goede werker, is eerlijk en spreekt Engels en Nederlands en is vriendelijk in de omgang.

*Indien hij dus in aanmerking komt voor papieren, dan ben ik bereid hem achteraf direct te voorzien van werk en hem te helpen waar nodig om zich te kunnen integreren in onze maatschappij.
(...)"*

d)

Verzoeker is onlosmakelijk met België verbonden.

Hij heeft hiér een groot netwerk van vrienden en familie, wat ook blijkt uit de vele aanbevelingsbrieven bij het initieel verzoekschrift 9bis ww..

De verzoeker wordt door zijn vrienden en familie enorm geapprecieerd en bewonderd. Hij is een behulpzame man, iemand op wie je kan rekenen in nood. Hij spreekt en schrijft de Nederlandse taal goed, wat aantoont dat de verzoeker een toegewijde man is en een officieel plaatsje binnen de maatschappij verdient.

De verwerende partij schendt de zorgvuldigheidsnorm en de motiveringsplicht.

- 4.1.4.2.

Met betrekking tot de Belgische diplomatieke oost in Bulgarije bevoegd voor Albanië

De bestreden beslissing weerhoudt het feit dat de verzoeker zijn verblijfsmachtiging bij de bevoegde diplomatieke post in Bulgarije moeten aanvragen niet als buitengewone omstandigheid met de volgende motivering:

"Betrokken verklaart dat er geen Belgische ambassade is in Albanië en dat hij een verblijfsaanvraag dient in te dienen in Bulgarije, maar dat hij daar niet de nodige financiële middelen toe zou hebben en dat de corona-restricties de internationale mobiliteit bemoeilijken. Betrokkene toont dit echter niet aan. Zo maakt hij niet aannemelijk dat hij niet kan rekenen op enige financiële ondersteuning van zijn Belgische of legale verblijvende familieleden.

Bovendien zijn er regelmatig Albanese onderdanen die een aanvraag in dienen via de Belgische diplomatieke of consulaire post in Bulgarije. Ook zij worden geconfronteerd met hetzelfde, hoger genoemd probleem als betrokkene. Dit probleem kan dan ook niet aanzien worden als buitengewone omstandigheid, terwijl dit niet zo is voor andere Albanese burgers."

De verzoekende partij kan met een dergelijke motivering niet akkoord gaan.

De verwerende partij gaat voorbij aan het feit dat de verzoekende partij geen verblijfrecht heeft in Bulgarije noch onderdaan is van dat land.

Dit betekent dat hij als derdelander een visum zou moeten vragen aan de Bulgaarse overheid. De verwerende partij gaat er bijgevolg vanuit dat verzoekende partij probleemloos een visum zou krijgen van de Bulgaarse overheid. Het is evident dat de Bulgaarse overheid daar discretionair over oordeelt. De verwerende partij kan zich niet in de plaats stellen van de Bulgaarse overheid.

De Raad van State heeft gesteld in een arrest met nr. 73.025 dd. 09/10/1998 en een arrest met nr. 108.561 dd. 28/06/2002 dat de buitengewone omstandigheid geen geval overmacht moet zijn en dat het enkel dient te gaan om een situatie waarin het voor de betrokken vreemdelingen bijzonder moeilijk is om naar het land van herkomst te gaan om daar de aanvraag in te dienen.

De Raad van State aanvaardt zelfs dat de buitengewone omstandigheid zelfs deels het gevolg mag zijn van het gedrag van de betrokkene op voorwaarde dat hij zich gedraagt als een normaal zorgvuldig person die geen misbruik maakt (RvSt, nr. 99.424,03/10/2001).

De verwerende partij gaat voorbij aan het feit dat het bijzonder moeilijk is, voor de verzoekende partij) om de aanvraag te doen bij de Belgische diplomatieke post in Bulgarije, zonder onderdaan te zijn of verblijfsrecht te hebben in dat land.

'Verder wijst verweerster in de bestreden beslissing eerst op het feit dat verzoeker geen bewijzen voorlegt van onderhoud en financiële ondersteuning door zijn familieleden.

Verweerster stelt echter in dezelfde bestreden beslissing dat verzoeker niet kan aantonen dat hij niet kan rekenen op financiële hulp van zijn familieleden om de reis naar Albanië te bekostigen.

Verweerster spreekt zichzelf tegen, daar zij eerste de financiële afhankelijkheid met zijn familieleden in twijfelt trekt en nadien ervan uitgaat dat hij wél beroep kan doen OP zijn familieleden om zijn reis naar Bulgarije te bekostigen.

Deze redenering is thans onlogische en niet redelijk te noemen.

De verwerende partij stelt verder dat het aan de verzoeker is om aan te tonen dat hij geen verblijfstitel zou verkrijgen in Bulgarije om de aanvraag van de bevoegde diplomatie post te doen en dat het voor andere Albanezen geen probleem zou zijn om een aanvraag te doen via Bulgarije.

De verzoekende partij kan dit niet aantonen, gelet op het feit dat het hier om een negatief bewijs gaat. Volgens de vaste rechtspraak van de Raad van State dienen buitengewone omstandigheden geen onmogelijkheid uit te maken. Indien een bepaalde omstandigheid bijzonder moeilijk is voor de verzoeker is dit voldoende.

De verwerende partij voegt een voorwaarde toe aan de wet. Verder houdt de verwerende partij geen rekening met de minderjarigheid van verzoeker en het hoger belang van het kind dat werd ingeroepen.

De verwerende partij schendt de motiveringsplicht dan ook door geen rekening te houden met het feit dat het voor de verzoekende partij bijzonder moeilijk is om naar Albanië terug te gaan om vervolgens een visum aan te vragen voor Bulgarije om tenslotte de verblijfsmachtiging aan te vragen bij de bevoegde diplomatiek post.

Er wordt verder niet gemotiveerd met betrekking tot het feit dat de verzoekende partij geen verblijfsrecht heeft in noch onderdaan is van Bulgarije.

- 4.1.43.

Met betrekking tot het privé- en gezinsleven

Het artikel 8 van het E.V.R.M. bepaalt:

"1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of • voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Zoals hierboven aangetoond is er sprake van een effectief familieleven.

Het familieleven wordt ook gewaarborgd door artikel 7 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie, welke rechtstreekse werking heeft:

"De eerbiediging van het privé-leven en van het familie- en gezinsleven:

Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé-leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn communicatie."

De beslissing tot onontvankelijkheid schendt manifest de grondrechten.

Met betrekking tot het privé- en gezinsleven stelt de bestreden beslissing het volgende:

[...]

Verzoekende partij kan niet akkoord gaan met een dergelijke motivering.

Het gezins- en familieleven van de verzoekende partij speelt zich af in België.

Vooreerst legde verzoeker bij zijn regularisatieaanvraag een verbintenis tot ten lastlegging voor waaruit zijn afhankelijkheid voor de eerste periode met zijn familie blijkt.

Zijn zus en schoonbroer, F.T. [...] en A.T. [...], die officieel in België wonen en werken, helpen hem eveneens weldegelijk met de nodige betalingen, het voorzien van eten en onderhoudszaken.

Zo legde A.T. loonbriefjes voor van de werkgever [...] BV, aan de [...]. Ook de zus van de verzoeker, F.T., legde loonbriefjes voor van [...] NV, aan de [...]. De loonbriefjes geven aan dat zijn familieleden de nodige financiële capaciteiten hebben om verzoeker financieel te helpen, wat ze ook doen. Dat dit in natura of contant gebeurd, maakt ook dat er geen bewijzen kunnen voorgelegd worden van stortingen naar hem toe.

Ook de andere zus van de verzoeker, S.S. verblijft in België op een legale wijze [...]. De dame heeft een F-kaart, daar haar echtgenoot L.S. de Griekse nationaliteit heeft [...]. Samen hebben ze 2 kinderen, M. (geboren op 03/03/2011) en S. (geboren op 30/03/2008). Ook voor dit gezin is België het thuisland.

Hij voegde eveneens de verblijfskaarten van zijn familieleden toe.

Dat verweerster aan twijfelt dat deze personen niet tot zijn familie behoren is onredelijk te noemen.

Het leven van de voornoemde familieleden kan thans gesitueerd worden in België. De verzoeker is voor hen een belangrijke en onmisbare schakel in hun leven en de familie.

De verzoeker heeft recht op een familieleven, maar ook diens zussen, schoonbroers, neven en nichtjes moeten het recht hebben te kunnen genieten van het recht op gezins- en familieleven..

Het recht op eerbiediging van het familie- en gezinsleven en de onafwendbare schending van deze rechten dienen afgetoetst te worden ten opzichte van het doel dat de gemachtigde met haar beslissing tot onontvankelijkheid wenst te bereiken.

Alle landen die partij zijn bij het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens moeten nagaan of een beslissing over verblijfsrecht het recht op een gezinsleven al dan niet schendt. Zij moeten een belangenafweging maken tussen het belang van de staat om immigratie te controleren, en het belang van de vreemdeling om een familieleven te hebben op het grondgebied van de staat.

Er dient verder ook rekening te worden gehouden met het privéleven van de verzoekende partij.

Deze belangenafweging is in casu niet gebeurd.

De verzoekende partij wenst vooreerst op de merken dat een terugkeer naar Albanië in het kader van de indiening van een aanvraag 9bis Vw geenszins een tijdelijk scheiding is. Er is immers geen enkele garantie dat de verzoekende partij een positief antwoord zal krijgen, waardoor hij voor altijd in Albanië zou moeten blijven.

Het gezinsleven van de verzoekende partij speelt zich af in België.

De verwerende partij gaat er verder aan voorbij dat de verzoekende partij naast een gezinsleven ook een privéleven heeft opgebouwd gedurende zijn lang verblijf in België. Het is zo dat de verzoekende partij zijn identiteit definitief in België heeft gevormd, dat hij geïntegreerd is, zijn scholing nog loopt en hij hier duurzaam en lokaal verankerd is. Er moet dan ook een afweging worden gemaakt, tussen de inmenging in zowel het gezinsleven, maar ook het privéleven van de verzoekende partij, wat in casu niet is gebeurd.

De verwerende partij schendt de motiveringsplicht.

4.2.

De gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie ging bij het beoordelen van huidige aanvraag uiterst onredelijk te werk.

De gemachtigde heeft de banden van de verzoekende partij met België en de moeilijkheid tot onmogelijkheid om naar Albanië te gaan niet correct beoordeeld.

De bestreden beslissing is kennelijk onredelijk en niet in rechte en in feite verantwoord.

a)

Het redelijkheidsbeginsel stelt ertoe dat het bestuur een belangenafweging maakt, en in rechte en in feite een verantwoorde beslissing neemt.

Zo stelde Professor SUETENS in 1981 dat het redelijkheidsbeginsel is geschonden "wanneer het bestuursorgaan op evidente wijze een onjuist gebruik van zijn beleidsvrijheid heeft gemaakt, m.a.w. wanneer het bestuur kennelijk onredelijk heeft gehandeld" (zie M. BOES, "Het redelijkheidsbeginsel" in Administratieve Rechtsbibliotheek: Beginselen van behoorlijk bestuur, I. OPDEBEEK en M. VAN DAMME (eds.), Brugge, die Keure, 2006, nr. 235).

"Heel precies kan men stellen dat het redelijkheidsbeginsel een aspect is van het motiveringsbeginsel. Het motiveringsbeginsel is erg ruim, en zelfs al beperkt men het tot het "afdoende" karakter, omvat het vele aspecten zoals OPDEBEEK en COOLSAET aantonen: de motivering moet duidelijk zijn, niet tegenstrijdig, juist, pertinent, concreet, precies en volledig" (zie M. BOES, l.c., nr. 238, p. 179).

"Om na te gaan of het bestuur de grenzen van redelijkheid niet heeft overschreden, zal de rechter tot een marginale toetsing van het bestuursoptreden overgaan en de kennelijke wanverhouding tot de feiten waarop de beslissing is gebaseerd, sanctioneren.

Wat het redelijkheidsbeginsel de rechter toestaat, is niet het oordeel over te doen maar is enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat, wanneer de door het bestuur geponeerde verhouding tussen beslissing en feiten in werkelijkheid ontbreekt" (zie A. MAST, J. DUJARDIN, M. VAN DAMME en J. VANDE LANOTTE, Overzicht van het Belgisch administratief recht, Mechelen, Kluwer, 2002, p. 55-56).

b)

Het spreekt voor zich dat de bestreden beslissing een grote impact heeft op de verblijfs- en gezinssituatie van de verzoekende partij.

Onmogelijk kan volgehouden worden dat er een redelijke belangenafweging gebeurd is.

Gelet op de aanwezige buitengewone omstandigheden waarbij geen oog was voor de afweging van de familiale belangen, zijn netwerk van vrienden, zijn vergevorderd integratie, de onmogelijkheid om naar Albanië/ Bulgarije te gaan om aldaar via de diplomatieke post in Bulgarije louter een formaliteit te vervullen.

De bestreden beslissing is kennelijk onredelijk en niet in rechte en in feite verantwoord.

De bestreden beslissing dient vernietigd te worden."

2.2. Met de bestreden beslissing wordt de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) beoordeeld.

Artikel 9 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

"Om langer dan de in artikel 6 bepaalde termijn in het Rijk te mogen verblijven, moet de vreemdeling die zich niet in één der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, daartoe gemachtigd worden door de Minister of zijn gemachtigde.

Behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, moet deze machtiging door de vreemdeling aangevraagd worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland.”

Artikel 9bis van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven. (...)”

Als algemene regel geldt dat een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven door een vreemdeling moet worden aangevraagd bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. In buitengewone omstandigheden wordt hem evenwel toegestaan die aanvraag te richten tot de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Enkel wanneer er buitengewone omstandigheden aanwezig zijn om het niet afhalen van de machtiging bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordigers in het buitenland te rechtvaardigen, kan de verblijfsmachtiging in België worden aangevraagd.

Uit het voorgaande blijkt dat de mogelijkheid om in België een verblijfsmachtiging aan te vragen als uitzonderingsbepaling restrictief moet worden geïnterpreteerd. De “buitengewone omstandigheden” strekken er niet toe te verantwoorden waarom de machtiging voor een verblijf van meer dan drie maanden wordt verleend, maar om te verantwoorden waarom de aanvraag in België en niet in het buitenland wordt ingediend. Het betreft omstandigheden die een tijdelijke terugkeer van de vreemdeling om de noodzakelijke formaliteiten voor het indienen van een aanvraag tot machtiging tot verblijf te vervullen, onmogelijk of bijzonder moeilijk maken. Een aanvraag, ingediend op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, vereist dus vanwege de overheid een dubbel onderzoek :

1° wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn; zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het bekomen van een verblijfsmachtiging onontvankelijk worden verklaard;

2° wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde minister c.q. staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

De vreemdeling moet in zijn aanvraag klaar en duidelijk vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen of het hem bijzonder moeilijk maken zijn verzoek bij de consulaire of diplomatieke dienst in het buitenland in te dienen. Uit zijn uiteenzetting dient duidelijk te blijken waarin het ingeroepen beletsel precies bestaat.

De bestreden beslissing verklaart de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet onontvankelijk. In casu is dus de vraag aan de orde of de verwerende partij op deugdelijke wijze kon oordelen dat verzoeker niet afdoende aannemelijk heeft gemaakt dat het voor hem onmogelijk, dan wel bijzonder moeilijk is om de aanvraag te doen via de diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of plaats van oponthoud in het buitenland

Het uitgangspunt bij deze beoordeling is de aanvraag die werd ingediend en de daarin aangevoerde elementen. Immers, de bewijslast bij het indienen van zulk een aanvraag rust op de aanvrager, die alle gegevens moet bijbrengen die de aanspraken die hij meent te kunnen maken kunnen staven. Bovendien zou de Raad zijn bevoegdheid overschrijden indien hij rekening zou houden met elementen die niet aan de verwerende partij werden voorgelegd in de loop van het besluitvormingsproces. Voor de beoordeling van de wettigheid van een bestuurshandeling moet de Raad zich plaatsen op het ogenblik van het nemen van die bestuurshandeling, rekening houdend met de op dat moment voorhanden zijnde feitelijke en juridische gegevens (RvS 26 maart 2013, nr. 222.999).

Verzoeker betoogt vooreerst dat verwerende partij geen rekening heeft gehouden met de aanvulling op zijn aanvraag 9bis van 19 november 2021 die hij aangetekend heeft verstuurd. In deze aanvulling deelt hij zijn adreswijziging mee en legt hij facturen voor om zijn verblijf op zijn nieuwe adres en zijn integratie

aldaar te staven. De bestreden beslissing vermeldt nog zijn oude adres, wat er op wijst dat geen rekening is gehouden met alle recente gegevens, zo stelt hij.

De Raad stelt inderdaad vast dat verzoeker een aanvulling op zijn aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet aangetekend heeft verzonden om zijn adreswijziging mee te delen en dat de bestreden beslissing nog zijn vorig adres vermeldt. Echter, verzoeker heeft geen belang bij zijn betoog dat geen rekening is gehouden met deze adreswijziging. Uit zijn verzoekschrift blijkt immers dat hij kennis heeft kunnen nemen van de bestreden beslissing. Waar hij stelt dat geen rekening zou zijn gehouden met de voorgelegde facturen, stelt de Raad vast dat verzoeker in de aanvulling op zijn aanvraag stelt dat hij deze voorlegt om zijn ononderbroken verblijf in België aan te tonen, om te tonen dat hij de verantwoordelijkheid opneemt voor zijn eigen kosten en zijn leven hier verder uitbouwt. Hoewel de voorgelegde facturen niet expliciet worden benoemd, kan uit de bestreden beslissing worden afgeleid dat de verwerende partij heeft gemotiveerd over het ononderbroken verblijf van verzoeker, over zijn financiële situatie en over zijn integratie. Verzoeker toont niet aan dat deze motivering onjuist of niet afdoende is in het licht van de voorgelegde facturen. In tegendeel, onder andere het feit dat hij verantwoordelijk is voor zijn eigen kosten wordt bevestigd in de bestreden beslissing waar deze stelt dat uit de voorgelegde stukken blijkt dat betrokkene zijn eigen woonst huurt en betaalt evenals de nutsfacturen betreffende elektriciteit en water. Verzoeker toont dan ook niet aan in welke mate het feit dat geen melding wordt gemaakt van zijn aanvulling op zich zou kunnen leiden tot het ondeugdelijk bevinden van de motieven van de bestreden beslissing.

Ten tweede meent verzoeker dat zijn vergevorderde integratie weldegelijk een buitengewone omstandigheid uitmaakt die hem verhindert om terug te keren naar Albanië.

Uit de bestreden beslissing blijkt dat de verwerende partij heeft geoordeeld dat de door verzoeker aangevoerde elementen van lang verblijf en integratie niet als buitengewone omstandigheden aanvaard kunnen worden, aangezien ze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en niet in de ontvankelijkheidsfase worden behandeld.

De Raad stelt vast dat het standpunt van de verwerende partij in lijn is met de rechtspraak van de Raad van State luidens dewelke omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, in beginsel de gegrondheid van de aanvraag betreffen en derhalve niet kunnen verantwoorden waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend (RvS 9 december 2009, nr. 198.769).

De verwerende partij heeft het daar echter niet bij gehouden. Zo wordt in de bestreden beslissing nog uitvoerig gemotiveerd over de banden waarop verzoeker zich beroept en komt de verwerende partij tot de conclusie dat deze een terugkeer om vanuit het buitenland een verblijfsmachtiging aan te vragen niet in de weg staan.

Verzoeker moet derhalve met concrete argumenten aantonen waarom daar in zijn specifieke geval anders over moet worden gedacht. Door de loutere herhaling dat hij zijn identiteit hier heeft opgebouwd, onze identiteit en mentaliteit eigen heeft gemaakt, steeds werkbereid is, de Nederlandse taal kent, een groot netwerk van familie en vrienden heeft, een respectvolle geëngageerde en behulpzame man is en dat hij deze elementen gestaafd heeft met aanbevelingsbrieven en certificaten toont hij niet aan dat de verwerende partij niet deugdelijk heeft geoordeeld. Voor zover deze elementen werden aangevoerd in de aanvraag werden ze immers alle betrokken bij de totstandkoming van de bestreden beslissing. Met de verwijzing, verder, naar rechtspraak waarvan niet is aangetoond dat ze betrekking heeft op een identieke situatie, doet hij dat evenmin.

Waar verzoeker aanvoert dat hij werkzaam was in België, stelt de Raad vast dat hij dit niet heeft aangehaald in zijn aanvraag, noch in de aanvulling. In tegendeel, in zijn aanvraag heeft hij vooral de nadruk gelegd op de wens om te werken, zonder meer. De verwerende partij kon hier dan ook geen rekening mee houden, aangezien de bewijslast op verzoeker rust.

Verzoeker voert verder aan dat hij een sterkere band heeft met België dan met Albanië en dat hij in Albanië geen familie meer heeft waar hij terecht kan. Hij herhaalt hiermee enkel wat hij reeds heeft aangevoerd in zijn aanvraag en gaat niet in op de motivering van de verwerende partij in dat verband, met name:

“Betrokkene beroept zich op het feit dat hij geen banden meer heeft met Albanië en er geen familie meer heeft. Betrokkene toont dit echter niet aan. Het lijkt bovendien erg onwaarschijnlijk dat betrokkene geen familie, vrienden of kennissen meer zou hebben in het land van herkomst waar hij voor korte tijd zou kunnen verblijven in afwachting van een beslissing in het kader van zijn aanvraag tot machtiging tot verblijf. Betrokkene verbleef immers ruim 24 jaar in Albanië, waar hij geboren en getogen is. Zijn verblijf in België, zijn integratie en opgebouwde banden kunnen bijgevolg geenszins vergeleken worden met zijn relaties in het land van herkomst. Temeer daar het feit dat een vreemdeling langdurig in het buitenland verblijft niet impliceert dat dient te worden aangenomen dat de bestaande familiebanden of vriendschapsbanden die gedurende een jarenlang verblijf in het land van herkomst werden opgebouwd, zijn teniet gegaan zijn (RW arrest 221362 van 05.06.2020). ”

Verzoeker brengt aldus geen argumenten bij waaruit zou kunnen blijken dat deze motivering niet deugdelijk is.

Daarnaast meent verzoeker dat er sprake is van een effectief familie- en gezinsleven in België zoals gewaarborgd door artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (hierna: het EVRM) maar dat er geen belangenafweging is gebeurd. Hij beroept zich op zijn gezinsleven met zijn twee zussen, zijn schoonbroers en zijn neefjes en nichtjes die legaal in België verblijven. Hij betoogt eveneens dat de verwerende partij is voorbijgegaan aan het feit dat hij hier een privéleven heeft.

Artikel 8 van het EVRM omvat het recht op eerbiediging van privé-, familie- en gezinsleven en luidt als volgt:

“1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privéleven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Het door deze bepaling gewaarborgde recht op respect voor het gezinsleven is niet absoluut. Het garandeert geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 115; EHRM 24 juni 2014, Ukaj/Zwitserland, § 27) en het kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39; EHRM 10 juli 2014, Mugenzi/Frankrijk, § 43). De verdragsstaten hebben het recht, op grond van een vaststaand beginsel van internationaal recht, behoudens hun verdragsverplichtingen, met inbegrip van het EVRM, de toegang, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen te controleren (EHRM 26 juni 2012, Kurić en a./Slovenië (GK), § 355; zie ook EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 100).

De Raad wijst er op dat aangezien verzoeker geen duurzaam verblijfsrecht heeft gehad in België, er geen sprake van is een inmenging en een toetsing aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM dus niet aan de orde is. Er moet bijgevolg worden onderzocht of er een positieve verplichting is voor de staat om hem op zijn grondgebied te laten verblijven zodat hij zijn privé- en gezinsleven aldaar kan handhaven en ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38; EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 105).

De Raad stelt vast dat de verwerende partij zeer uitvoerig motiveert over het aangevoerde gezins- en privéleven:

“Het feit dat een zus van betrokkene de Belgische nationaliteit heeft verworven, evenals zijn neef en dat een andere zus legaal in België verblijft, kan niet weerhouden worden als buitengewone omstandigheid. Het hebben van familieleden in België ontslaat betrokkene geenszins van de verplichting om zijn aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland. Evenmin kan dit element worden aangewend als zijnde een belemmering om terug te keren naar het land van herkomst om daar een aanvraag in te dienen. Bovendien

bewijst betrokkene de familieband niet Een verklaring van een derde en/of het louter voorleggen van een identiteits- of verblijfskaart van de personen waarop betrokkene zich beroept, heeft onvoldoende bewijskracht om te kunnen spreken van verwantschap. Bovendien dient er gesteld te worden dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. De verplichting om terug te keren naar het land van herkomst betekent geen breuk van de familiale relaties maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt.

Betrokkene beroept zich op artikel 8 EVRM waarbij hij verwijst naar het feit dat hij een hechte band met België heeft omwille van het feit dat verschillende familieleden over legaal verblijf of de Belgische nationaliteit beschikken Het klopt dat er een afweging dient gemaakt te worden tussen iemands privé-en gezinsleven en de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst. De verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst impliceert enkel een eventuele tijdelijke scheiding, wat geen ernstig of moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Verder stellen we vast dat betrokkene niet aantoonde dat er sprake is van dergelijke nauwe banden dat zij onder de bescherming van artikel 8 EVRM zouden vallen. In beginsel heeft de bescherming die artikel 8 van het EVRM biedt hoofdzakelijk betrekking op het kerngezin (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 94). Banden met andere gezinsleden dan die van het kerngezin of familieleden worden slechts gelijkgesteld met een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM indien het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan de gewoonlijke affectieve banden, wordt aangetoond. Betrokkene beroept zich op de aanwezigheid van zijn twee zussen evenals hun gezin en de aanwezigheid van zijn neef, dhr. E.A.. Echter, we stellen vast dat betrokkene niet samenwoont met één van deze familieleden waardoor er dus geen sprake is van een gezinseenheid. De band tussen meerderjarige broers en zussen valt bovendien niet noodzakelijk onder de bescherming van art. 8 van het EVRM: "Er dient op te worden gewezen dat waar de gezinsband tussen partners, alsook tussen ouders en minderjarige kinderen wordt verondersteld, het anders ligt in de relatie tussen ouders en meerderjarige kinderen. In het arrest Mokrani t. Frankrijk (15 juli 2003) stelt het EHRM dat betrekking tussen ouders en meerderjarige kinderen "ne bénéficient pas nécessairement de la protection de l'article 8 de la Convention sans que soit démontrée l'existence d'éléments supplémentaires de dépendance, autres que les liens affectifs normaux." (vrije vertaling: niet noodzakelijk de bescherming van artikel 8 van het EVRM van het Verdrag genieten zonder dat het bestaan is aangetoond van bijkomende elementen van afhankelijkheid die anders zijn dan de gewone affectieve banden). Hetzelfde geldt ten aanzien van broers, zussen, schoonbroers en schoonzussen." (Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, arrest. Nr. 128132 van 19.08.2014). In casu blijft het bij de loutere bewering dat zijn zussen instaan voor voedsel, voor de was en voor de betaling van sommige facturen. Dit is echter een loutere bewering die niet gestaafd wordt door enig begin van bewijs. Integendeel uit de voorgelegde stukken blijkt dat betrokkene zijn eigen woonst huurt en betaalt evenals de nutsfacturen betreffende elektriciteit en water. Betrokkene legt de loonfiches van zijn schoonbroer voor, maar dit toont enkel aan dat zijn schoonbroer een inkomen geniet uit arbeid. Het toont op geen enkele wijze aan dat er sprake is van bijkomende elementen van afhankelijkheid. Deze voorwaarde dient op actieve wijze aangetoond te worden en valt niet impliciet af te leiden uit het feit dat zijn schoonbroer hier een inkomen geniet Ook de voorgelegde bijlage 3bis van zijn neef dhr. EA. toont niet aan dat er sprake is van bijkomende elementen van afhankelijkheid, het is enkel een verbintenis tot tenlasteneming. Volledigheidshalve merken we op dat zijn zus, mevr. S.S. sinds 2017 in België verblijft maar voorheen in Griekenland verbleef, dat zijn zus, mevr. T.F., sinds 2008 in België verblijft en dat zijn neef, dhr. E.A. reeds sinds 2003 in België verblijft Betrokkene zelf, verklaarde pas sinds 2016 in België verblijven. Betrokkene blijkt aldus perfect in staat gedurende langere tijd gescheiden te leven van deze familieleden. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen wijst er verder op dat de rechtspraak van het EHRM wat betreft een privéleven opgebouwd tijdens een precair verblijf zeer strikt is (RW. arrest 229048 van 20.11.2019). Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens oordeelt bovendien dat 'de relaties tussen volwassenen niet noodzakelijkerwijs van de bescherming van artikel 8 zullen genieten zonder dat het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid wordt aangetoond, naast de gewone affectieve banden' (EHRM 13 februari 2001, Ezzouhdi/Frankrijk, § 34; EHRM 10 juli 2003, Benhebba/Frankrijk, § 36). We stellen vast dat betrokkene ter staving van zijn sociale banden een dertigtal getuigenverklaringen. Uit de voorgelegde verklaringen blijkt echter niet dat er sprake is van hechte, interpersoonlijke banden waarvan de tijdelijke verbreking een moeilijk te herstellen nadeel zou opleveren. Evenmin blijkt uit de voorgelegde verklaringen dat er sprake is van bijkomende elementen van afhankelijkheid. Bovendien is de normale binding die ontstaat met België gedurende een precair verblijf alhier, op zich niet voldoende om een schending van het privéleven aan te nemen. Verzoeker toont niet aan dat hij bepaalde sociale bindingen heeft opgebouwd met de Belgische gemeenschap waarin hij verblijft die dermate intens zijn dat zij deel uitmaken van zijn sociale identiteit zodat deze onder een beschermenswaardig privéleven in de zin van

artikel 8 van het EVRM vallen (cf. EHRM 23 juni 2008, Maslov t Oostenrijk, §63). Verzoeker toont m.a.w. niet aan dat de banden die hij met België is aangegaan de gebruikelijke banden overstijgen en dat hij voor het uitoefenen van zijn privéleven zodanig is gebonden aan België dat zelfs een tijdelijke terugkeer naar Albanië uitgesloten is (RW arrest 232520 van 13 februari 2020). Een schending van artikel 8 EVRM blijft dan ook niet Wij merken tevens nog op dat de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post niet noodzakelijk leidt tot een definitieve verwijdering. Zij heeft enkel tot gevolg dat betrokkene tijdelijk het land dient te verlaten met de mogelijkheid terug te keren op het ogenblik dat hij voldoet aan de in de vreemdelingenwet bepaalde vereisten. De tijdelijke scheiding met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de wettelijke bepalingen, verstoort het gezins- en privéleven van betrokkene niet in die mate dat er sprake zou zijn van een schending van artikel 8 EVRM (EHRM 19 februari. Gul/Zwitserland, 22 EHRM 228; EHRM 26 juni 2014, nr. 71398/12, M.E.v.Zweden, par.100). Volledigheidshalve merken wij nog op dat in zijn arrest d.d. 27.05.2009 de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het volgende stelt: "De Raad wijst er verder op dat artikel 8 van het EVRM niet als een vrijgeleide kan beschouwd worden dat betrokkene zou toelaten de bepalingen van de vreemdelingenwet naast zich neer te leggen." Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan beschouwd worden als een schending van artikel 8 van het EVRM (RvS 22 februari 1993, nr. 42.039; RvS 20 juli 1994, nr. 48.658; RvS 13 december 2005, nr. 152.639)."

Zoals de verwerende partij terecht stelt, heeft de bescherming die artikel 8 van het EVRM biedt in beginsel hoofdzakelijk betrekking op het kerngezin (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 94). Banden met andere gezinsleden dan die van het kerngezin of familieleden worden slechts gelijkgesteld met een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM indien het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan de gewoonlijke affectieve banden, wordt aangetoond.

Verzoeker betoogt enerzijds dat er weldegelijk bijkomende elementen van afhankelijkheid voorliggen en er dus sprake is van een gezinsleven, in tegenstelling tot wat de verwerende partij stelt.

De Raad stelt vooreerst vast dat verzoeker de vaststelling van de verwerende partij dat uit de voorgelegde stukken blijkt dat betrokkene zijn eigen woonst huurt en betaalt evenals de nutsfacturen betreffende elektriciteit en water niet betwist. In tegendeel, zoals hierboven reeds vastgesteld, heeft hij in zijn aanvulling op zijn aanvraag er expliciet op gewezen dat hij de verantwoordelijkheid opneemt voor zijn eigen kosten.

Waar verzoeker wijst op de verbintenis van tenlasteneming van 15 september 2017 door zijn neef, merkt de Raad op dat deze verbintenis is opgesteld in het kader van een kort verblijf van 32 dagen volgens de verklaringen van verzoeker. Het is dan ook niet kennelijk onredelijk dat de verwerende partij oordeelt dat deze verbintenis, mede gelet op wat hiervoor is vastgesteld, geen bijkomende elementen van afhankelijkheid aantoont.

Verzoeker betoogt verder dat zijn zus en schoonbroer hem weldegelijk helpen met de nodige betalingen, het voorzien van eten en onderhoudszaken. Hij stelt dat de loonbriefjes aangeven dat zijn familieleden de nodige financiële capaciteiten hebben om verzoeker financieel te helpen, wat ze ook doen. Het feit dat de financiële hulp gebeurt in natura of via contanten maakt dat er geen bewijzen kunnen voorgelegd worden van stortingen, zo stelt hij.

Zoals de verwerende partij terecht vaststelt, tonen de voorgelegde loonfiches enkel aan dat zijn familieleden over een inkomen beschikken en niet dat hij financieel afhankelijk is van hen. Het feit dat verzoeker de ondersteuning in natura of via contant geld zou ontvangen doet geen afbreuk aan de vaststelling dat verzoeker zijn beweringen niet staft met een begin van bewijs. Het is bovendien niet kennelijk onredelijk dat de verwerende partij een begin van bewijs vereist van de beweerde financiële ondersteuning, gelet op het feit dat de bewijslast op verzoeker rust en hij, zoals reeds gesteld, niet kan worden beschouwd als deel uitmakend van het kerngezin.

Daarnaast haalt verzoeker aan dat hij voor zijn familieleden een belangrijke en onmisbare schakel in hun leven en de familie is. Hij blijft echter in gebreke om in concreto aan te tonen dat dit feit wijst op bijkomende elementen van afhankelijkheid die de normale affectieve banden overstijgen. Waar verzoeker nog wijst op het feit dat het leven van zijn familieleden zich in België situeert en dat zij ook recht hebben op een familieleven, merkt de Raad op dat dit niet ter discussie staat. Verzoeker toont met deze bewering niet aan dat de relatie tussen hemzelf en zijn familieleden beschermenswaardig is zoals bedoeld door artikel 8 van het EVRM.

Tot slot is verzoeker van mening dat de verwerende partij kennelijk onredelijk heeft geoordeeld dat hij de familiebanden niet bewijst.

De Raad stelt vast dat de verwerende partij met betrekking tot zijn zussen heeft geoordeeld dat hij de familieband niet bewijst aangezien het louter voorleggen van een identiteits- of verblijfskaart van de personen waarop betrokkene zich beroept onvoldoende bewijskracht heeft om te kunnen spreken van verwantschap. De Raad stelt vast dat deze beoordeling niet kennelijk onredelijk is, zeker in het licht van de vaststelling dat verzoeker ook in het thans voorliggend verzoekschrift geen stukken bijbrengt die het tegendeel aantonen. Wat er ook van zij: in het geheel van de motieven omtrent het gezins- en familieleven waarop verzoeker zich beroept moet worden geoordeeld dat dit een overtollig motief betreft.

Waar verzoeker meent dat er geen belangenafweging is gebeurd in het licht van zijn gezinsleven en privéleven in België kan, wat het gezins- en familieleven betreft eerst en vooral worden verwezen naar hetgeen hiervoor reeds werd gesteld. Verder stelt de Raad vast dat de verwerende partij erop heeft gewezen dat de verplichting om terug te keren om vanuit de bevoegde diplomatieke of consulaire post een verblijfsmachtiging aan te vragen slechts een tijdelijke scheiding betreft en dat uit de gegevens van het dossier blijkt dat verzoeker perfect in staat is gebleken dat hij gedurende langere tijd gescheiden te leven van zijn zussen en neef. Dit laatste wordt overigens niet betwist door verzoeker. Alle elementen samen gelezen kan hij dus niet worden gevolgd waar hij betoogt dat geen belangenafweging plaatsvond.

Ook wat betreft zijn privéleven meent verzoeker dat de verwerende partij hieraan voorbij is gegaan en geen belangenafweging heeft gedaan.

Uit de vaste rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens volgt dat een privéleven dat is uitgebouwd tijdens een illegaal of precair verblijf enkel in zeer uitzonderlijke omstandigheden aanleiding geeft tot een positieve verplichting onder artikel 8 van het EVRM. In casu gaat het, zoals reeds gesteld, om een tijdelijke terugkeer met het oog op het aanvragen van de gewenste verblijfsmachtiging. Het is in die context nuttig om erop te wijzen dat volgens de rechtspraak van het EHRM Staten overigens het recht hebben om van vreemdelingen die een verblijfsrecht of verblijfsmachtiging wensen op hun grondgebied, te vereisen dat zij een passende aanvraag indienen in het buitenland. Staten hebben geen verplichting om vreemdelingen het resultaat van de behandeling van hun aanvraag op hun grondgebied te laten afwachten (EHRM 9 oktober 2012, nr. 33917/12, Djokaba Lambi Longa vs. Nederland, par. 81; en EHRM 3 oktober, nr. 12738/10, Jeunesse vs. Nederland, par. 101).

Verzoeker betoogt dat hij zijn identiteit definitief in België heeft gevormd, dat hij geïntegreerd is, zijn scholing nog loopt en hij hier duurzaam en lokaal verankerd is.

Wat betreft de lopende scholing, stelt de Raad vast dat hij dit niet heeft aangehaald in zijn aanvraag, waardoor de verwerende partij er geen rekening mee kon houden. Voor het overige wijst de Raad op haar voorgaande bespreking met betrekking tot de elementen van integratie en wijst op de vaststellingen van de verwerende partij in de bestreden beslissing, met name dat verzoeker niet aantoont dat de banden die hij met België is aangegaan de gebruikelijke banden overstijgen en dat hij voor het uitoefenen van zijn privéleven zodanig is gebonden aan België dat zelfs een tijdelijke terugkeer naar Albanië uitgesloten is.

Verzoeker toont met de herhaling van de elementen van zijn integratie niet aan dat de motivering van de verwerende partij kennelijk onredelijk is.

Evenzo blijft verzoeker in gebreke om aan te tonen dat hij zich in uitzonderlijke omstandigheden bevindt die voor hem persoonlijk een schending van artikel 8 van het EVRM zouden veroorzaken bij terugkeer, temeer nu, zoals reeds gesteld, er in de bestreden beslissing op wordt gewezen dat de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post niet noodzakelijk leidt tot een definitieve verwijdering en dat de tijdelijke scheiding met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de wettelijke bepalingen, het gezins- en privéleven van betrokkene niet in die mate verstoort dat er sprake zou zijn van een schending van artikel 8 van het EVRM.

Verzoeker betoogt dat een terugkeer naar Albanië in het kader van de indiening van zijn aanvraag geenszins een tijdelijke scheiding is aangezien er geen enkele garantie is dat hij een positief antwoord zal krijgen, waardoor hij voor altijd in Albanië zou moeten blijven. Verder meent hij dat het uiterst moeilijk is om familie (zussen en neef), zijn vrienden, burens en zijn netwerk in België achter te laten om zijn aanvraag in te dienen via Bulgarije, dit louter om aan een formele verplichting te voldoen.

De Raad wijst erop dat indien verzoeker een aanvraag indient in Bulgarije bij de voor hem bevoegde diplomatieke post, de verwerende partij deze aanvraag moet onderzoeken. Verzoeker toont niet met concrete gegevens aan dat dit niet zou gebeuren binnen een redelijke termijn die hem toelaat de banden die hij heeft in België tijdelijk op een andere manier te onderhouden –bijvoorbeeld door gebruik te maken van de hedendaagse communicatiemiddelen. Indien de aanvraag zou resulteren in een negatieve beslissing, dan kan hij tegen deze beslissing in rechte optreden en daarbij een schending aanvoeren van artikel 8 van het EVRM. In de mate dat hij wijst op een terugkeer als louter formele verplichting, moet worden vastgesteld dat dit wettigheidskritiek is, waarvoor de Raad niet bevoegd is.

Met zijn loutere beweringen en hypothesen toont verzoeker niet aan dat de motivering van de verwerende partij kennelijk onredelijk of onzorgvuldig is of in strijd is met artikel 8 van het EVRM.

Voorts betoogt verzoeker dat de verwerende partij de motiveringsplicht schendt door geen rekening te houden met het feit dat het voor hem bijzonder moeilijk is om de aanvraag te doen in Bulgarije. Aangezien hij geen verblijfsrecht heeft in Bulgarije en geen Bulgaars onderdaan is, moet hij immers een visum als derdelander aanvragen, waarover de Bulgaarse overheid discretionair oordeelt. De verwerende partij mag er niet vanuit gaan dat hij probleemloos een visum zal verkrijgen en kan zich niet in de plaats stellen van de Bulgaarse overheid, zo stelt hij.

De verwerende partij motiveert hierover als volgt in de bestreden beslissing:

“Betrokkene verklaart dat er geen Belgische ambassade is in Albanië en dat hij een verblijfsaanvraag dient in te dienen in Bulgarije maar dat hij daar niet de nodige financiële middelen toe zou hebben en dat de coronarestricties de internationale mobiliteit bemoeilijken. Betrokkene toont dit echter niet aan. Zo maakt hij niet aannemelijk dat hij niet kan rekenen op enige financiële ondersteuning van zijn Belgische of legaal verblijvende familieleden. Bovendien zijn er regelmatig Albanese onderdanen die een aanvraag indienen via de Belgische diplomatieke of consulaire post in Bulgarije. Ook zij worden geconfronteerd met hetzelfde, hoger genoemd, probleem als betrokkene. Dit probleem kan dan ook niet aanzien worden als buitengewone omstandigheid, terwijl dit niet zo is voor andere Albanese burgers. Wat de coronarestricties betreft, [...] Dit element kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid.”

Verzoeker betoogt dat de verwerende partij een voorwaarde toevoegt aan de wet door te vereisen dat hij aantoonde dat hij geen verblijfsrecht kan verkrijgen in Bulgarije. Dit zou neerkomen op een negatief bewijs en op het aantonen van de onmogelijkheid om de aanvraag in te dienen vanuit de bevoegde diplomatieke post, hoewel een bijzondere moeilijkheid volstaat, zo stelt hij.

De Raad is van oordeel dat het niet kennelijk onredelijk is van de verwerende partij om, in het licht van de vaststelling dat er regelmatig Albanese onderdanen zijn die een aanvraag indienen via de Belgische diplomatieke of consulaire post in Bulgarije terwijl zij met dezelfde problematiek worden geconfronteerd, te oordelen dat het niet gaat om een buitengewone omstandigheid. Verzoeker maakt in die optiek evenmin aannemelijk dat de vaststelling dat hij niet het bewijs levert dat dat voor hem anders zou zijn kennelijk onredelijk is, nog minder toont hij aan dat de verwerende partij daarmee een voorwaarde toevoegt aan de wet. Overigens stelt de Raad in dat verband nog vast dat verzoeker in zijn aanvraag niet heeft aangevoerd dat hij problemen zou ondervinden om een visum als derdelander aan te vragen. De verwerende partij kon hier dan ook geen rekening mee houden, aangezien de bewijslast op verzoeker rust. Dat hierover niet afdoende zou zijn gemotiveerd, zoals verzoeker wil laten gelden, gaat dan ook niet op.

Wat betreft het gebrek aan financiële middelen om de reis naar Bulgarije te maken, betoogt verzoeker dat de verwerende partij een onlogische en onredelijke motivering hanteert. Zij spreekt zichzelf tegen door eerst te stellen dat er geen financiële afhankelijkheid met zijn familieleden is aangetoond en nadien ervan uitgaat dat hij wel beroep kan doen om deze familieleden om zijn reis naar Bulgarije te bekostigen. De Raad merkt echter op dat de beoordeling van de financiële afhankelijkheid kaderde in het onderzoek naar bijkomende elementen van afhankelijkheid in het kader van een beschermingswaardig gezinsleven onder artikel 8 van het EVRM. De Raad wijst er ook op dat een financiële afhankelijkheid verregaander is dan een eenmalige financiële tussenkomst om een reis te bekostigen. In die optiek is de motivering van de verwerende partij niet onlogisch of kennelijk onredelijk.

Tot slot stelt verzoeker dat de verschillende elementen die de situatie van de verzoekende partij kenmerken elk op zich en los van elkaar beoordeeld zijn, maar dat uit de motivering geenszins blijkt dat de verwerende partij rekening heeft gehouden met het feit dat ze in hun samenhang weldegelijk

buitengewone omstandigheden kunnen uitmaken. De verwerende partij heeft de samenloop van de omstandigheden niet beoordeeld, noch daarover gemotiveerd, zo stelt hij.

De Raad stelt vast dat uit de bestreden beslissing en het administratief dossier blijkt dat alle in de aanvraag aangehaalde elementen zijn onderzocht en zijn gemotiveerd. Verzoeker toont niet aan dat deze motieven, op zichzelf staand of samengelezen, niet deugdelijk zouden zijn.

Waar verzoeker stelt dat de verwerende partij geen rekening zou hebben gehouden met de minderjarigheid en het hoger belang van het kind, kan de Raad alleen maar vaststellen dat verzoeker thans 30 jaar oud is. Zijn betoog is aldus niet dienstig.

Waar verzoeker nog de schending aanvoert van het vertrouwensbeginsel, stelt de Raad vast dat hij dit middelonderdeel niet uiteenzet, waardoor het onontvankelijk is.

2.3. Het enig middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op elf juli tweeduizend tweeëntwintig door:

mevr. A. WIJNANTS,

voorzitter,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. WIJNANTS